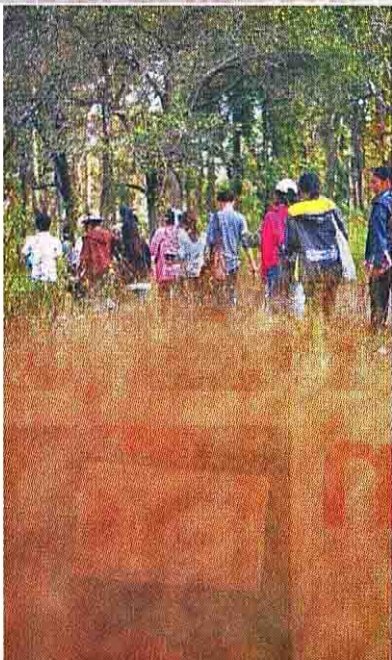

20 ปีค่ายวรรณกรรมสัญจร ปีกความฝันของ นกมือ

20 ปี
เป็นที่เมล็ดที่เพาะหวาน
ที่ถิ่นฐานที่เกี่ยวทอง
ที่เหล่าพี่น้อง
คนวรรณกรรม
ได้หลอมรวมเป็น
พลังสร้างสรรค์
เรื่อยมา

● กัทร วิธะ : รายงาน
ชมรมวรรณศิลป์ : ภาพ

เส้นทางมาถึงสองทศวรรษ ข้ามผ่านเวลา ถิ่นแคว้นต่างๆ ทั่วอีสาน ปีแล้วปีเล่าที่ขบวนรถ หกล้อจากมหาวิทยาลัยมหาสารคามบรรทุก นิสิตนักศึกษาผู้ใฝ่รู้ใฝ่เรียนการเขียนการอ่าน ไปสู่ ค่ายวรรณกรรมสัญจร ชมรมวรรณศิลป์ ม.สารคาม นำโดยครูแห่งนักเขียน ไพฑูรย์ ธัญญา หรือ ผศ.ดร.ธัญญา สังขพันธ์านนท์ ผู้ก่อตั้งขึ้นมาด้วย

ความรักในโลกอักษร "การเดินทางหาความฝัน **มีวันสิ้นสุด**" คำขวัญประจำค่ายครั้งที่ 20 ตอกย้ำวัน เวลาที่ค่ายแห่งนี้ได้สร้างสรรค์มิตรภาพที่ใหม่ สู้สังคมมากมาย

และแม้ปีนี้จะระหว่างเดินทางจะมีฝนโปรยปราย แต่ขบวนรถหกล้อสองแถวที่บรรทุกขาค่ายมา เต็มคัน ก็ไม่ระย้อต่อสายฝน เดินเครื่องมุ่งฝ่าตรง

ไปยังอุทยานแห่งชาติภูพาน สกลนคร ดินแดน แห่งประวัติศาสตร์การต่อสู้ที่สำคัญของไทย เหล่า "นกมือ" น้อยใหญ่ได้ย้อนมาเยือนอีกครั้ง

เป็นประจำทุกปีที่วิทยากรนักเขียน ศิลปินระดับ แนวนหน้าเมืองไทย จะเปลี่ยนหมอนเวียนมาให้ความรู้ ณ ค่ายนกมือแห่งนี้ และเช่นกัน ปีนี้เช่นกันคับคั่งไม่ว่า จะเป็น **ชมัยภร แสงกระจ่าง, พิบูลศักดิ์ ละครพล, ธีรภาพ โลหิตกุล, เจน สงสมพันธุ์, ศักดิ์สิทธิ์ มีสมสืบ, ไพโรจน์ทร์ ชาวงาม, วีระศักดิ์ จันทร์ส่งแสง, นริภาพ สวัสดิวัฑฒ์, พินิจ นิสรรัตน์ และวาสนา ชูรัตน์** รวมทั้ง รุ่นพี่จากค่ายวรรณกรรมปีก่อนก็กลับมารวมตัวกัน สมาชิกขาค่ายอีกกว่า 250 ชีวิต ซึ่งนอกจาก มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ยังมีพันธมิตรจาก มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏ ศรีสะเกษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ร่วมสมทบ

สายวันที่ 21 มกราคม 2555 สมาชิกค่ายเข้าแถว ลงทะเบียนโดยแยกเป็นกลุ่มตามถนัด 5 กลุ่ม คือ เรื่องสั้น บทกวี สารคดี วรรณกรรมเพลง และการเขียนเพื่อสื่อสารมวลชน ต่อด้วยเจ้าหน้าที่ฝ่าย สันทนาการออกมานำเล่นเกมสร้างความคุ้นเคย และ สถานความสัมพันธ์ให้กับขาค่าย เรียกเสียงหัวเราะ และรอยยิ้มจากทุกคนทิวทัศน์ไม่มีแบ่งแยกสถาบัน

เมื่อ 13 ปีที่แล้วค่ายวรรณกรรมสัญจรเคยมา ที่อุทยานแห่งชาติภูพานแห่งนี้ ในวรรณกรรมสัญจร ครั้งที่ 7 และอีก 7 ปีต่อมาวรรณกรรมสัญจรครั้งที่ 14 ก็กลับมาที่ภูพานอีกครั้ง นี่จึงนับเป็นครั้งที่ 3

กรุงทพพรทิว

Krungthep Turakij
Circulation: 145,530
Ad Rate: 1,500

Section: วันอาทิตย์/วรรณกรรม

วันที่: อาทิตย์ 19 กุมภาพันธ์ 2555

ปีที่: 25

ฉบับที่: 8550

หน้า: 12(เต็มหน้า), 10

Col.Inch: 280

Ad Value: 420,000

PRValue (x3): 1,260,000

ศิลป์: สีสี่

หัวข้อข่าว: 20 ปีค่ายวรรณกรรมสัญญา ปีกความฝันของนกมือ

ที่เหล่านกมือมาเขียนอ่าน ไม่ห่างจากที่พักนัก คือ ผานางเมินจุดชมวิวที่สวยงามที่สุดแห่งหนึ่งในอุทยานป่าเบญจพรรณเบื้องล่างสีเขียวสลบน้ำตาล เบื้องหน้าเงียบสงบ

ยามบ่ายคล้อยนักวิชาการจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานีได้มาบรรยายเกี่ยวกับประวัติศาสตร์นักต่อสู้แห่งภูพานคือ ขุนพลภูพาน **เตียง ศิริขันธ์** และวีรบุรุษประชาธิปไตย **ครุฑทอง จันทาวงค์** ครั้งหนึ่ง ภูพานแห่งนี้เคยเป็นที่ฝึกฝนของขบวนการนักต่อสู้ "เสรีไทย" ที่ช่วยให้คนไทยรอดพ้นภัยจากการตกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในสงครามโลกครั้งที่ 2 ทั้งสองเป็นนักการเมืองที่ประชาชนนิยมชมชอบการทำงานเพื่อประชาชนอย่างจริงจัง แต่สุดท้ายวีรบุรุษทั้งสองก็ต้องถูกประหารด้วยความไม่เป็นธรรมจากอำนาจรัฐบาลเผด็จการในสมัยนั้น

พลบค่ำ...ชาวค่ายทุกคนมาชุมนุมกันที่ศาลา ทั้งที่ควรจะเป็นลานกลางแจ้งรอบกองไฟ แต่จำต้องเปลี่ยนสถานที่นัดหมายด้วยฝนฟ้ามีที่ท่าจะตกลงมาอย่างเร็วก็ตามกิจกรรมยังดำเนินไป และชาวค่ายทุกคนพร้อมเพรียงกัน หลังจากกล่าวเปิดค่ายโดย ไพฑูรย์ ัญญาแล้ว "วรรณกรรมสัญญาฉบับปลาย" ได้เริ่มขึ้นในหัวข้อ **"ประสบการณ์และจินตนาการคือต้นธารของงานเขียน"** โดยมีวิทยากรค่ายร่วมอภิปราย

พินิจ นิลรัตน์ ให้เกียรติแนะนำประวัติและผลงานวิทยากรแต่ละท่านโดยสังเขปพร้อมดำเนินรายการแววตาที่จดจ้องมายังวิทยากรแต่ละท่านอย่างสนใจ บ้างจดคำพูด ความรู้สำคัญที่วิทยากรถ่ายทอดอย่างขะมักเขม้น เหล่านี้เป็นแสงไฟของค่ายวรรณกรรมสัญญาอย่างแท้จริง นักเขียนเจ้าของผลงานที่หลายคนเคยอ่าน หลายคนพูดถึงและชื่นชมในสุนทรียรสที่ซึมซับได้จากประสบการณ์ทางการอ่าน วันหนึ่งพวกเขาตัวจริงนั่งต่อหน้า รอยยิ้มแห่งความชื่นชมจึงปรากฏกับเหล่านกมือ ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เคยอ่านผลงานของ **"เจ้าชายโรแมนติก" พิบูลศักดิ์ ละครพล** หรือ บางคนที่เคยได้อ่านกวีเบียมเสนาห์ **"มือนั้นสีขาว"** ของ **ศักดิ์สิทธิ์ มีสมสืบ** แม้แต่แฟนหนังสือ "สารคดี" ที่เคยประทับใจในภาพถ่ายสวยๆ และเรื่องราวดีๆ ที่ **ธีรภาพ โลหิตกุล** ได้เคยถ่ายทอดเอาไว้

รับความรู้และประสบการณ์จากเหล่าวิทยากรแล้ว ทุกคนยังมีโอกาสได้รับฟังเสียงเพลงเพราะๆ สดๆ จาก พิบูลศักดิ์ ละครพล และ ศักดิ์สิทธิ์ มีสมสืบ หลังจากนั้นก็แยกไปฟังวิทยากรตามกลุ่มที่ได้เลือกไว้ก่อนเข้านอนเพื่อเตรียมตัวออกเดินป่าในวันรุ่งขึ้น

หลังจากตื่นแต่เช้าเพื่อออกไปเดินป่าตามเส้นทางชมธรรมชาติของอุทยานภูพานเพื่อหาแรงบันดาลใจ กิจกรรมที่วรรณกรรมสัญญาจะขาดไม่ได้เลยคือแยกย้ายกันไปตามร่มไม้ หามุมสงบเขียนงาน ภาพที่สวยงามเช่นนี้เรียกมันให้เห็นอีกครั้ง กระดาษปากกาที่เหมือนเตรียมถูกขีดเขียน แต่งเติมความฝันและส่งไปยังวิทยากรได้อ่าน บ้างหลบไปอยู่ใต้ร่มไม้เงียบๆ ท่างไกล บ้างนั่งริมสระน้ำท่ามกลางยอดหญ้า บ้างจับกลุ่มกันปนว่าคิดไม่ออกเขียนไม่ได้...

ทรงวิทย์ ทองเสียน อาจารย์จากราชภัฏศรีสะเกษ เป็นอีกคนหนึ่งที่ทำลูกศิษย์มาร่วมค่ายครั้งนี้แล้ววาดตนเองมาค่ายวรรณกรรมเป็นครั้งที่ 5 รู้สึกดีใจกับอาจารย์ นิสิตนักศึกษาทุกคน ส่วนตนเองพาลูกศิษย์มาค่ายด้วยเพราะอยากถ่ายทอดความคิด จินตนาการซึ่งตนเองเคยได้จากค่ายนี้ นักศึกษาได้เอะไรเยอะ และต่อไปก็ตั้งใจจะพามาทุกปีและมีความคิดที่จะจัดแบบนี้ที่ศรีสะเกษด้วย

"วรรณกรรมสัญญาเริ่มแรกเป็นกลุ่มเล็กเหมือนเด็กตัวเล็กๆ ที่เติบโตขึ้นมาด้วยความมุ่งมั่นด้วยความศรัทธาต่อวิถีชีวิต ดอกผลในวันนั้นได้ส่งผลหลายอย่าง อาจารย์ธัญญา ท่านเป็นมากกว่าครูมอบประสบการณ์นอกห้องเรียนที่หาไม่ได้ที่ไหน"

จนയാค่า ทุกคนก็กลับมาบรรจบตัวกันอีกครั้งห้องฟ้าเปิดอานวยตาเริ่มปรากฏ ชาวค่ายทยอยมาที่ลานรอบกองไฟ และเมื่อพร้อมเพรียงแล้ว ไพฑูรย์ ัญญา เป็นประธานกล่าวจุดไฟ

"ขอให้ชาวค่ายวรรณกรรมสัญญา รวมทั้งวิทยากรทุกท่าน ทุกคนที่อยู่ในที่นี้ ได้เกิดพลังทางปัญญา พลังทางความคิด และโชติช่วงชัชวาล เหมือนกับเปลวไฟที่จะเกิดขึ้น ณ บัดนี้"

กองไฟลุกจุกขึ้นเสียงปรบมือ และโห่ร้องดังก้องทั่วค่าย ก่อนจะเข้าสู่การวิจารณ์งานเขียนเรียกน้ำย่อยด้วยปาฐกถาพิเศษโดย **เจน สงสมพันธุ์** นายกสมคมนักเขียนแห่งประเทศไทย เล่าถึงค่ายวรรณกรรมสัญญาที่เกิดจากการที่อาจารย์ไพฑูรย์ได้รวบรวมผองเพื่อนคณาบดีนักศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม หรือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม ในเวลานั้น เพื่อบรรเทาความคิดถึงวรรณกรรมที่กำลังซบเซา ในยุคที่วรรณกรรมด้านสังคมกำลังหดหายไป โดยปีแรกมีวิทยากรคือ **ไพฑูรย์ ชาวงาม, ชัยภรณ์ แสงกระจ่าง, กนกพงศ์ สงสมพันธุ์** ชาวค่ายวรรณกรรมรุ่นแรกได้เจอกันเมื่อ 20 ปีที่แล้ว

"ตั้งแต่ปี 2531 เป็นต้นมา อยู่นอกกับการอยู่ในเมืองหลวง ต้องวิ่งแลกเช็คเพื่อจะให้ทันกับชีวิตคนทำงานในแต่ละเดือน ทุนรายจันไม่สามารถจะถอนตัวเองขึ้นในเวลาสิบกว่าปีนั้น กระทั่งเหมือนห่างเหินจากกิจกรรมวรรณกรรมไปทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้เราเป็นคนจุดประกายเรื่องการรวมตัวของคนวรรณกรรมทั้งในและนอกมหาวิทยาลัย จนกระทั่งเกิดเป็นกลุ่มวรรณกรรมล่าน้ำมูล เกิดเป็นสโมสรนักเขียนภาคอีสานในเวลานั้น เกิดกลุ่มหนุ่มสาวของนักเขียนภาคตะวันออกเฉียงเหนือและส่วนต่างๆ อีกหลายส่วน"

"วันนั้นเมื่อจะคุยกับคนหนุ่มสาว ผมคิดว่าเรื่องราวที่จะเป็นความหวัง หรือมองพวกท่านเป็นความหวัง เพราะว่าเป็นกิจกรรมของนักศึกษาที่ยังคงเหลืออยู่ท่ามกลางวันเวลาที่การเรียนรู้ของเราได้ลាក់ นักศึกษาปริญญาชนไปสูการเรียนเพื่อให้เอาตัวรอดมากขึ้น ลองดูสิครับว่ากิจกรรมที่เป็นอยู่ในเวลานี้ กิจกรรมที่จะทำให้จินตนาการถึงอนาคตใหม่ๆ มันได้หายไป แต่ของมหาสารคามกลับทวีความนิยม

หรือว่ามีคนเข้าร่วมมากขึ้น โดยเฉพาะปีนี้ 20 ปี" เลนเล่าถึงเรื่องสั้นเมื่อ 40 ปีที่แล้วในขณะที่ยังเรียนกำลังแตกแยก เรื่องสั้นชุดสุดท้ายของ **ธิดา อโดสโตโดยพิท** ภูวนวรรณกรรมแห่งรัสเซีย เรื่อง **"ความฝันของคนบ้า"** เขียนเมื่อ ค.ศ.1977 ก่อนที่เขาจะเสียชีวิตไปอีก 4 ปีต่อมา ตัวละครเอกคือคนบ้าคนหนึ่ง ที่ภูมิใจในการก้าวพ้นความโง่มาสู่ความบ้า คิดวนเวียนเรื่องฆ่าตัวตาย ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจในคืนหนึ่ง แต่ทันใดมีเด็กหญิงคนหนึ่งมาจุดแขนให้ไปช่วยแม่ของเธอที่กำลังจะตาย เมื่อรู้สึกว่าเขาฆ่าตัวตายไม่สำเร็จเขาจึงได้คิดเรื่องอื่นจนหลับไป และฝันถึงโลกอุดมคติที่สวยงาม

สิ่งที่เจนเล่าเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะอยากฝากให้วัยรุ่นนำไปขบคิด ว่าเรามีความซุ่มกกว่าบรรพบุรุษของเราแต่ไม่ได้หมายความว่าเรามีความเข้าใจมากกว่า

มาถึงเวลาวิจารณ์งานเขียนที่นกมือรอคอยว่าของใครจะได้รับคำชม งานของใครจะถูกนำมาวิจารณ์ ไปจนถึงขั้นที่งานของใครจะถูก "ประจาน" ซึ่งทั้งวิทยากรและชาวค่ายก็พร้อมรับฟังและนำไปปรับปรุงแก้ไข ด้วยความตั้งใจที่จะพัฒนางานเขียนบนเส้นทางวรรณกรรม

เริ่มด้วยกลุ่มบทกวีมี **ศักดิ์สิทธิ์ มีสมสืบ** และ **ไพฑูรย์ ชาวงาม** เป็นวิทยากรประจำกลุ่ม ศักดิ์สิทธิ์ ย้ำหลักการอีกครั้ง

"เขียนอย่างไรก็ได้ขอให้ภาษานั้นสื่อความรู้สึกได้ แต่บางคนไม่ถนัดเขียนกลอนก็มาเขียนกลอน บางคนวรรณคดีก็ไปลงเสียงเอกอย่างนี้ ก็ทำให้กลอนไม่ไพเราะ อยากจะพูดภาพรวมแล้วก็จะเจาะทีละคน จะสับแหลกทีละคน ใครจะโดนก็..."

เพียงเท่านี้ชาวค่ายก็ร้องโอดโอยด้วยความพริ้งพริ้งแถมทรรษา บรรยากาศหลังจากนั้นเต็มไปด้วยความครื้นเครง และเรียกเสียงหัวเราะเมื่อบทกวีที่คัดเลือกมาถูกนำมาอ่าน และใครที่ถูกคัดเลือก ออกไปรับหนังสือไพฑูรย์ รับชววจิตรมัตถ์ ยังฝากเรื่องการให้ภาษาพูดในการเขียนว่าควรหลีกเลี่ยง

กลุ่มต่อมาคือกลุ่มเรื่องสั้น **เจดีย์ กัจจรถ** ฉายเดี่ยวในการอ่านคัดเลือกและวิจารณ์ และแนะนำว่าการเขียนบอกกับเล่าแตกต่างกัน

"เอาแล้วว่ามีคนเล่าเรื่อง เรื่องเล่าก็คือต้องเล่า ไม่ใช่บอก ไม่ใช่คุณมีความรู้สึกอะไร มีเรื่องที่จะบอก ก็ต้องใช้ตัวละครเล่า ใช้พฤติกรรมเล่าให้เห็นว่ามันเกิดอะไรขึ้น ไม่ใช่การบอก เพราะถ้าใช้การบอกก็เป็นเรียงความ เช่น บางเรื่องดิเนศรับ ใช้มุมมองของรองเท้า ใช้รองเท้าเป็นตัวเล่าเรื่องซึ่งน่าสนใจ แต่ว่ายังไม่เป็นเรื่องสั้นเพราะไม่มีประเด็นที่ขัดแย้ง"

กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มการเขียนเพื่อสื่อสารมวลชน **ธีรภาพ สวัสดิ์ศิริภรณ์** และ **พินิจ นิลรัตน์** รับหน้าที่วิทยากรวิจารณ์งานแต่ละชิ้น และ

กรุงเทพธุรกิจ

Krungthep Turakij
Circulation: 145,530
Ad Rate: 1,500

Section: วันอาทิตย์/วรรณกรรม

วันที่: อาทิตย์ 19 กุมภาพันธ์ 2555

ปีที่: 25

ฉบับที่: 8550

หน้า: 12(เต็มหน้า), 10

Col.Inch: 280

Ad Value: 420,000

PRValue (x3): 1,260,000

ศิลป์: ลีลี

หัวข้อข่าว: 20 ปีค่ายวรรณกรรมสัญญา ปีความฝันของนกมือ

มอบรางวัล นริภภาพ เน้นให้การเขียนบทความที่นำเสนอใจว่าสิ่งสำคัญคือขึ้นต้นกับลงท้าย "สิ่งสำคัญคือต้องทับท้ายให้เจ็บ ให้คนได้จำเลยว่าบทความนี้ฉันจำได้ ถ้าเปรียบเทียบกับตบหน้าคือฝ่ามือสีแดงยังอยู่บนหน้า เพราะฉะนั้นเราจะจดจำบทความนี้ได้ ว่าสุดท้าย"

เวลาล่วงไปเกือบห้าทุ่ม นกมือบางส่วนเริ่มเหนื่อยล้าจากกิจกรรมทั้งวัน ไพฑูริย์ธัญญาจึงกล่าวให้กำลังใจเพื่อให้ชาวค่ายอีกเต็มขึ้นมาอีกครั้ง

"มันมีคำพูดที่รุ่นพี่เขาพูดกันอยู่เสมอเนอะ เคยเอามาบอกเขาแล้วก็จำเขามาอีกทีหนึ่งว่า ใครมาค่ายวรรณกรรมสัญญาเนี่ย ใครที่ถอดใจหมดถ่านกลับบ้านนอน ใครยังมีไฟฟอนจนฟาดฟัน"

ไม่ให้เสียเวลา **ธีรภาพ โลหิตกุล** และ **วิระศักดิ์ จันทร์สงแสง** ออกมามอบรางวัลงานเขียนในกลุ่มสารคดีต่อ เปิดช่วงด้วยเสียงเม้าท์ออร์แกนเพลง Cherry Pink and Apple Blossom White จากธีรภาพ สร้างความครึกครื้นให้ชาวค่าย ต่อด้วยกลุ่มวรรณกรรมเพลง โดย พิบูลศักดิ์ ละครพล ที่ค่อนข้างพอใจในผลงานของกลุ่มที่ส่งเข้ามา และผลงานที่ได้รับการคัดเลือกเจ้าของผลงานได้ออกไปร้องเพลงหน้าเวที พิบูลศักดิ์ ผ่าถึงนักแต่งเพลงรุ่นเยาว์ด้วยว่าควรใช้ความเปรียบ ใช้ธรรมชาติเข้ามาช่วยจะทำให้เพลงไพเราะยิ่งขึ้น และควรระวังคำตายในเพลงว่าอย่าใช้มากเพราะจะทำให้เพลงน่าฟังน้อยลงไป

ราตรียืดยาวดำเนินมาถึงช่วงสุดท้ายวิทยากร และศิลปินรับเชิญรุ่นพี่ร่วมกันบรรเลงเพลงอย่างสนุกสนาน เหล่านกมือร่วมกันเต้นรำรอบกองไฟอย่างรื่นเริง บรรยากาศเต็มไปด้วยรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ ก่อนแยกย้ายกันพักผ่อน

เพียงหลังจากนั้นไม่นานฝนก็ลงเม็ด

-3-

เช้าวันสุดท้ายเป็นกิจกรรมพิเศษเสวนา 20 ปีวรรณกรรมสัญญา **"20 ปีผ่านไป เราได้อะไรจากค่ายวรรณกรรมสัญญา"** โดยศิษย์เก่าที่เคยเข้าร่วมวรรณกรรมสัญจรตั้งแต่ยุคแรก มาเล่าเปลี่ยนประสบการณ์ทั้งการจัดค่าย การเดินทาง เรื่องสนทนาที่เกิดขึ้นระหว่างค่ายในแต่ละปี และความรู้สึกของรุ่นพี่ที่ผูกพันกับค่าย จนบางคนเล่าไปน้ำตารินไปด้วยความซาบซึ้ง

แล้วชาวค่ายก็มีโอกาสได้ต้อนรับศิลปินแห่งชาติ **สุรัชย์ จันทิมาร** หรือ **หงา คาราวาน** ในการแสดงดนตรีและบรรยายพิเศษเรื่อง **"จากนักเขียนสู่นักดนตรีประสบการณ์มากมายของ หงา คาราวาน"** โดย เจน สงสมพันธุ์ รับหน้าที่ดำเนินรายการ ประสบการณ์ที่สั่งสมมาของ **"สหภาพพันตา"** ถูกถ่ายทอดออกมาอย่าง

น่าประทับใจ และปิดท้ายด้วยการบรรเลงเพลง ซึ่งมีเนื้อหาเข้ากับวรรณกรรมทั้ง 3 เพลง คือ **รงค์ วงษ์สวรรค์, จิตร ภูมิศักดิ์ และ ปณิธาน** ที่ต่อยอดคำถามกับเราทุกคนว่าเราจะใช้ชีวิตอยู่ไปเพื่ออะไร **อ่านต่อหน้า [10]**

ต่อจากหน้า [12]

หลังมือเที่ยง ตัวแทนนิสิตจากสถาบันต่างๆ ที่เข้าร่วมออกมากล่าวความรู้สึก สุภชัย ชูรัตน์ นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กล่าวว่าไม่ใช่เพราะโลกกลมหรือพรหมลิขิตที่ทำให้ชาวค่ายผู้มีใจรักในงานวรรณกรรมได้มาขีดเขียนอักษรบนอุทยานแห่งชาติครั้งนี้ ที่สำคัญอยากขอขอบคุณบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการสร้างงานวรรณกรรม ขอขอบคุณโครงการวรรณกรรมสัญจร ขอขอบคุณครูอาจารย์วิทยากรผู้นำแสงสว่างตาในการสร้างสรรค์งาน

"ถ้าผมก้าวเท้าออกจากอุทยานแห่งนี้ ผมขอมองกลับมาแล้วพูดกับหัวใจตัวเองเบาๆ ว่า ผมมาประทับใจรอยเท้าไว้ที่อุทยานแห่งนี้ แต่อุทยานแห่งนี้จะประทับความทรงจำไว้กับผมและเพื่อนนักเดินทางตลอดไป"

ส่วน **วันเพ็ญ จันตรา** นักศึกษาปี 1 จาก ม.ราชภัฏศรีสะเกษ เปิดเผยว่ามาค่ายแบบนี้เป็นครั้งแรกกับเพื่อน 10 คน ทุกคนก็มาเป็นครั้งแรก ประทับใจในแนวคิดของนักเขียนจากที่ได้สัมผัสชอบที่นักเขียนมองโลกในอีกแง่มุมหนึ่ง ทำให้เรามีแนวคิดเน้นชีวิตที่แตกต่างออกไป และประทับใจในการใช้ชีวิต การแต่งตัวของนักเขียนที่ดูเรียบง่าย แสดงถึงความเป็นตัวตนของเขาจึงประทับใจมาก

อีกหนึ่งคนที่เคยกล่าวไว้ว่าจะมาวรรณกรรมสัญจรทุกปี **พินิจ นิสรัตน์** หรือ **วรรณฤกษ์** เล่าให้ฟังว่ามีความผูกพันตั้งแต่มาครั้งแรก ครั้งที่ 11 เป็นต้นมาจนถึงครั้งที่ 20 ไม่เคยขาดเลย นี่เป็นสิ่งที่ยืนยันถึงความผูกพัน ทั้งอาจารย์ธัญญา ผู้ซึ่งเป็นคนจุดประกาย ก่อองไฟขึ้นมา และเหมือนกับว่าปีหนึ่งมาเจอเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ หนึ่งครั้ง บางปีเขาไม่ได้เชิญก็มาเอง ในจำนวน 10 ครั้งติดต่อกันนี้ ที่ได้รับเชิญมาอย่างเป็นทางการ 7 ครั้ง แล้วที่ไม่ได้เชิญก็มาเป็นวิทยากร มันเป็นความรู้สึกเหมือนพี่เหมือนน้องมากกว่า ตนเองเป็นคณะทำงานของโครงการจัดค่ายหลายๆ ค่าย รู้สึกไม่ผูกพันเหมือนที่นี่ คืออบอุ่น เป็นกันเอง ไม่ว่าวิทยากร ทั้งผู้เข้าค่าย แล้วก็เจ้าภาพ เป็นเรื่องยากที่จะอธิบาย ปีไหนขาดไปก็คงจะเหมือนขาดอะไรบางอย่าง

"ครั้งที่ 11 ที่เขาใหญ่ ก่อนหน้านั้นพี่ไพฑูริย์ (ไพฑูริย์ ธัญญา) เชิญ 2-3 ปีติดต่อกันแต่ไม่ได้มาเลย ตั้งแต่นั้นแหละที่ จ.เลย มีนั่นนั่นเอื้อมีนักศึกษากลับจากมหาวิทยาลัยมหาสารคามไปฝึกงานด้วยที่สยามรัฐสองคน ก็เลยส่งน้องสองคนมาทำข่าวแล้วก็กลับไปเขียน แต่ปีที่ 11 เขาไม่ได้เชิญหรอก ติดรถเขามา จำได้เลยว่าเปิดประตูยังไม่ทันลงจากรถ พี่สุรัชย์ บอก "มาเลย มาเลย มาช่วยกัน คุณมาก็คิดแล้วมาช่วยเป็นวิทยากรด้วย" ปีนั้นก็เข้าไปช่วยในกลุ่มสื่อสารมวลชน เคยพูดว่าจะมาค่ายวรรณกรรมสัญจรทุกปี ถ้าเชิญก็มา ไม่เชิญก็มาถ้ารู้ข่าว บางปีติดงานอื่นก็พยายามเลี้ยงงานอื่นมา"

"อาจารย์ธัญญาเป็นมากกว่าอาจารย์ในมหาวิทยาลัย เป็นนักเขียนที่มีพลัง โดยศักยภาพการเขียนของอาจารย์ก็เป็นที่ยอมรับอยู่แล้วในผลงาน เป็นนักวิชาการและนักเขียนในคนคนเดียวกัน ทั้งมีใจมุ่งมั่นที่จะสร้างให้เด็กหันมาสนใจการอ่านการเขียน ตรงนี้เป็นพลังที่พูดแล้วขลุ่ย ความตั้งใจของอาจารย์สร้างแรงบันดาลใจให้กับเด็กๆ ได้เข้าเข้ามาสู่วงการเขียน วงการสื่อสารมวลชน ศิษย์จากค่ายวรรณกรรมสัญจรได้ไปทำงานในวงการสื่อสารมวลชน วงการนักเขียน เป็นบรรณาธิการ เป็นผู้สื่อข่าว อะไรต่างๆ"

"หลายคนที่จบไปเป็นอาจารย์ก็มีศักยภาพแล้วกลับมาศึกษาศิษย์มาค่ายเป็นการต่อยอดของค่าย ผมถือว่าเป็นการปลูกเมล็ดพันธุ์วรรณกรรมแล้วต่อยอดออกไปเรื่อยๆ ถ้าเกิดเราผลิตแบบนี้ไปเรื่อยๆ มันจะแทรกซึมไปทุกวงการ จากสังคมปัจจุบันที่ไม่ไกลเลยเกิด ฉาบฉวย มันสามารถที่จะดึงมาสู่สังคมคุณภาพได้ นี่อาจเป็นจุดเล็กๆ ก็ต้องค่อยเป็นค่อยไป พลังจากค่ายวรรณกรรมสัญจรซึ่งผ่านมาถึง 20 ปี ผมว่าไม่ใช่ธรรมดา"

กรุงเทพธุรกิจ

Krungthep Turakij
Circulation: 145,530
Ad Rate: 1,500

Section: วันอาทิตย์/วรรณกรรม

วันที่: อาทิตย์ 19 กุมภาพันธ์ 2555

ปีที่: 25

ฉบับที่: 8550

หน้า: 12(เต็มหน้า), 10

Col.Inch: 280

Ad Value: 420,000

PRValue (x3): 1,260,000

คลิ๊ป: ๓๓

หัวข้อข่าว: 20 ปีค่ายวรรณกรรมสัญญาจรรยา ปีกความฝันของนกมือ

สุดท้าย ไพฑูรย์ รัชญา ผู้ก่อตั้งค่ายวรรณกรรมสัญญาจรรยาและขับเคลื่อนผลักดันมาตลอด 20 ปี กล่าวขอบคุณคณะทำงาน ผู้สนับสนุน และทุกคนที่มีส่วนร่วม ก่อนจะทำพิธีรับมอบหน้าที่ ชมรมวรรณศิลป์ให้นักศึกษารุ่นต่อไปรับช่วงต่อ เขาได้ทิ้งท้ายไว้ว่า

“... ผมคงไม่ต้องพูดว่าวรรณกรรมสัญญาจรรยาให้อะไรกับเราบ้างเพราะทุกคนที่มาที่นี่ก็คงได้อะไรกลับไปบ้างไม่มากก็น้อย ที่สำคัญก็คือทุกคนก็คงมีความฝัน มีจินตนาการ มีปณิธานของตัวเอง ขอให้ทุกคนไปถึงปลายทางความฝันความตั้งใจ ถ้าหากค่ายวรรณกรรมสัญญาจรรยาได้ปลุกอะไรในตัวตน ในจิตวิญญาณของพวกเราบ้างก็ขอให้มันเป็นประวัติศาสตร์ในความทรงจำของแต่ละคนที่จะได้รำลึกว่าครั้งหนึ่งเราเคยได้มาร่วมกันที่นี่...”

เมื่อทุกมือจับประสาน เพลง **“ปีกนกแห่งศรัทธา”** ถูกร้องขับขาน ปีต่อไปภาพแบบนี้อาจเกิดขึ้นอีกครั้ง และอยู่ในความทรงจำของเหล่านกมือตลอดไป เพลงมาถึงท่อนสุดท้าย งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกกา ถ่ายภาพที่ระลึก กระเป๋าเบิ่ถูกโยนขึ้นบนหลังคาสองแถว

แต่การเดินทางหาความฝันหรือมีวันสิ้นสุด ☺